

**A LA MESA DE LA COMISSIÓ D'ORGANITZACIÓ I ADMINISTRACIÓ
DE LA GENERALITAT I DE GOVERN LOCAL**

En el marc del que disposa l'article 110 del Reglament del Parlament, el Grup Socialistes-Ciutadans pel canvi formula vot particular en relació a la proposta de reforma de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya, elaborada en el si de la ponència conjunta amb representació de tots els grups parlamentaris, en els aspectes que considera més rellevants i que no han estat acollits en la proposta aprovada majoritàriament.

VOT PARTICULAR

a) Consideracions generals

El Grup Socialistes-Ciutadans pel canvi vol iniciar el seu vot particular amb dues consideracions de tipus general: la necessitat que la proposta de nou Estatut d'Autonomia de Catalunya aprovada pel Parlament s'ajusti al marc constitucional, i la conveniència de procedir a reduir el text sorgit de la Ponència sense que això pugui en cap cas produir una minva del seu potencial d'autogovern.

Respecte al marc constitucional. La vigent Constitució espanyola no sols va impulsar de forma decidida la democràcia a Espanya sinó que, a més, va fer possible l'aprovació de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya que, en paraules de Carles Viver i Pi-Sunyer, "va permetre que Catalunya recuperés no sols el seu dret a autogovernar-se, sinó també la seva dignitat col·lectiva com a comunitat nacional".

La possibilitat que se'ns obre avui de procedir a l'aprovació d'un nou text estatutari s'emmarca també en el reconeixement i la garantia constitucional del dret a l'autonomia de les nacionalitats i regions espanyoles, no sols per l'estricta necessitat d'ajustar-nos a la legalitat vigent, sinó també per la nostra convicció que l'actual marc constitucional espanyol permet tant el desenvolupament de l'autogovern català com l'evolució federal del funcionament de l'Estat de les Autonomies.

Sobre la possibilitat de reduir el text sense minvar el seu potencial d'autogovern. L'opció presa per la ponència, a partir dels materials proporcionats per l'Institut d'Estudis Autonòmics, d'evitar que l'exercici expansiu dels títols competencials de l'Estat redueixi el potencial d'autogovern de les competències atribuïdes a la Generalitat de Catalunya, tal com ha succeït en els darrers 25 anys, ha portat a incloure un catàleg amplíssim en el que s'especifiquen no només les matèries sinó també les submatèries, els sectors i fins i tot els subsectors de cada una de les competències.

Tot i compartir el diagnòstic i fins i tot la teràpia proposada, creiem que en algun cas l'excés ha portat la Ponència a incórrer en alguns defectes que caldria corregir. Es tracta del risc de petrificar en excés la definició de les competències, sempre subjectes a l'accelerada evolució de la nostra societat, així com de limitar en cert sentit les seves potencialitats en una tasca de previsió que sobrepassa les capacitats de la ponència.

No s'ha de perdre de vista que és un Estatut el que estem redactant, una norma necessàriament rígida i amb vocació de durabilitat. Per això, el model proposat és vulnerable al pas del temps ja que ràpidament el catàleg pot esdevenir obsolet, i fins i tot pot resultar inadequat per al fi que es pretén.

Aquesta tècnica, que està pensada per frenar la dinàmica expansiva de l'Estat, produirà efectes igualment limitadors sobre la Generalitat i, molt especialment, sobre el Parlament, que veurà molt reduït l'àmbit de lliure decisió política en imposar-se-li quasi un programa normatiu que constreny el marge de la llibertat de configuració propi dels parlaments i la seva capacitat de triar entre diferents opcions i programes polítics en funció de les decisions majoritàries dels ciutadans. L'Estatut té constitucionalment la naturalesa de "norma institucional bàsica" perquè a través d'ell s'articula el principi democràtic que vertebrava la nostra convivència, i la democràcia exigeix que les normes bàsiques que fixen les seves estructures i procediments deixin espai suficient i ampli per al debat polític i l'acció col·lectiva.

D'altra banda, no ha d'ignorar-se que quant major sigui el detall en la regulació, majors són els riscos de conflicte. El text aprovat per la Ponència en portar aquest detallisme a l'extrem pot topar amb la lògica de la Constitució en quant al repartiment competencial. La Constitució va optar per l'enumeració de títols competencials en què es determinen funcions i matèries amb caràcter genèric. En canvi, el text proposat ha optat per detallar fins a l'extrem les funcions concretes que integren els títols competencials, junt amb una descripció exhaustiva de les matèries i

submatèries sobre les quals es projecten. L'encaix interpretatiu d'ambdues lògiques generarà problemes de fons i disfuncions en l'exercici dels poders de la Generalitat. No podem oblidar que el Tribunal Constitucional ha advertit que tot Estatut d'Autonomia està subjecte al principi d'interpretació conforme amb la Constitució i que, per tant, la supremacia de les clàusules constitucionals de repartiment competencial pot neutralitzar la pretesa eficàcia del blindatge que es busca amb el detall.

Per a dotar a les competències de la Generalitat de garanties efectives enfront de les ingerències provocades per l'ús expansiu de les competències estatals, resulta molt més adequat i eficaç incorporar les fórmules de garantia existents en altres Estats amb estructura federal, com ara *l'aplicació preferent del dret propi dictat en l'àmbit de les competències exclusives i la limitació de la incidència de les bases estatals sobre la normativa catalana*.

b) Sol·licitud de transferència de competències mitjançant l'article 150.2 CE

L'Estatut és la norma institucional bàsica de Catalunya. Com a tal, és la norma que reconeix la seva identitat, estableix les seves institucions i li atribueix el marc del seu autogovern. Les competències així atribuïdes ho són a títol propi, qualsevol que sigui el caràcter d'aquestes. Per contra, l'art. 150.2 CE activa un mecanisme diferent a través del qual l'Estat, discrecionalment, transfereix a una Comunitat Autònoma facultats sobre una matèria de la seva competència exclusiva, conservant, però, la titularitat. Són dos instruments de naturalesa i efectes diferents.

La millora de l'autogovern troba en la reforma de l'Estatut el seu instrument natural d'operar i no té sentit i és impropï de la previsió del bloc de constitucionalitat, emprar la via de l'article 150.2 CE com mecanisme ordinari i generalitzat per ampliar l'àmbit competencial vinculat al procés de reforma estatutària.

Tractant-se d'una transferència voluntària de competències alienes, cal posar l'accent i fer evidents les nostres prioritats, assenyalar aquelles competències en les que l'interès i la conveniència d'exercir-les és palès, com ara en infraestructures, immigració o sobre la determinació de la planta i demarcació judicials, i és en aquestes que cal centrar la petició de transferència o delegació. Per a la resta, l'article 150.2 CE continua estant a l'abast sempre. Una petició de transferència exhaustiva en la que s'inclogués fins i tot competències que podem tenir dificultats per exercir satisfactòriament (com el control de fronteres en un moment en el que el procés de desplegament dels mossos encara no està completat) podria diluir i amagar allò important enmig del que no ho és. El nostre Grup, doncs, es manifesta contrari a sol·licitar l'activació d'aquest precepte en relació a les següents matèries: seguretat pública, trànsit, homologació de títols, vigilància de fronteres, consultes populars per via de referèndum, serveis meteorològics, activitats marítimes, sistema penitenciari, i telecomunicacions i espai radioelèctric (en la que entenem que seria més adequat fer-ho després que el Parlament aprovi la Llei de l'Audiovisual).

c) Modificació de lleis orgàniques

Un dels títols més innovadors és sens dubte el relatiu al Poder judicial. És un títol que planteja un salt qualitatiu en el model de l'Estat en impulsar l'adaptació de l'únic poder fins ara immune a l'estructura plural de l'Estat i orientant-lo cap a un model federal. La configuració del TSJC com a última instància, l'atribució de competències en tots els ordres jurisdiccionals així com la creació del Consell de Justícia de Catalunya o de la figura del Fiscal Superior requereixen la necessària modificació de la LOPJ i de l'Estatut del Ministeri Fiscal. L'opció de tramitar en paral·lel i coetàniament la proposició de llei de reforma d'aquestes lleis és l'adequada des del punt de vista de fonts i de procediments de tramitació de cadascuna de les normes, l'Estatut i la Llei orgànica, tenint en compte, a més, la integració de la LOPJ també en el bloc de constitucionalitat.

Tanmateix, els mateixos arguments expressats en relació a la utilització de les transferències d'acord amb l'article 150.2 CE poden ser reiterats aquí. La

utilització de reformes de lleis orgàniques com a via per incrementar l'autogovern més enllà dels àmbits clarament estatutaris és extraordinari i per tant, convé fer-ne un ús precís que ens permeti assolir els resultats que de manera imprescindible considerem prioritaris en aquest moment com ara tot l'àmbit de la Justícia i el del finançament autonòmic. No sembla raonable, però, acompanyar l'Estatut d'una bateria de propostes de reforma de lleis orgàniques que poden devaluar més que no pas complementar la solidesa i solemnitat de l'Estatut.

d) Art. 11.1 La condició política de català

L'actual redacció és ambigua en atribuir la condició política de catalans a "els ciutadans de l'Estat" sense precisar a quin Estat es refereix. Creiem molt més correcte atenir-se a la redacció d'aquest precepte en l'Estatut vigent que en el seu article 6 es refereix als "ciutadans espanyols".

e) Art. 33 Drets lingüístics dels consumidors i usuaris

L'actual legislació catalana no recull l'anomenat "deure de disponibilitat lingüística" per la qual cosa en la seva actual redacció aquest precepte no tindria cap mena de virtualitat. És per això que proposem la següent redacció: "Totes les persones tenen el dret d'ésser ateses oralment i per escrit en la llengua oficial que elegeixin en llur condició d'usuaris o consumidors de béns, productes i serveis. Les entitats i les empreses amb domicili social a Catalunya i els establiments oberts al públic dins del seu territori garantiran l'exercici efectiu d'aquest dret en els termes que estableixi la llei".

f) Mitjans de comunicació social i serveis de contingut audiovisual (als títols de drets i principis rectors i de competències, i utilització de l'art. 150.2 CE)

El sector audiovisual ha experimentat en els últims temps profundes transformacions provocades en gran mesura per la irrupció de les tecnologies de la informació i la comunicació (TIC). Aquests canvis han

comportat que avui en dia la difusió es realitzi mitjançant una multiplicitat de canals d'emissió com poden ser el satèl·lit i el cable. A més, les noves tecnologies han comportat que la difusió sigui possible a través de les emissions d'àmbit local. Recentment, l'aparició de la televisió digital terrestre obre noves possibilitats de difusió i accés a serveis relacionats amb la societat de la informació.

Certament, cal remarcar la importància estratègica, econòmica i social del sector audiovisual. Cal un model coherent i suficientment flexible per tal de que s'adapti a les noves realitats, noves tecnologies i nous models de gestió.

En aquest sentit, la multitud de canvis produïts en els últims anys comporta la necessitat d'assegurar que els ciutadans disposin de fonts d'informació veraç i d'una comunicació audiovisual que afavoreixi el pluralisme polític, social i cultural. En aquest marc, el Consell Audiovisual de Catalunya es configura com a autoritat independent i de gran importància en la garantia d'aquests drets. Per aquests motius, el Grup parlamentari Socialistes-Ciutadans pel canvi considera necessari incloure un precepte dins dels anomenats principis rectors de la política social i econòmica així com la inclusió d'un article que reconegui que els ciutadans de Catalunya tenen dret a accedir a les prestacions del servei públic audiovisual de la Generalitat i dels serveis públics audiovisuals de caràcter local sense que es pugui produir cap discriminació.

A la Generalitat li correspon la competència exclusiva per a la prestació del servei públic audiovisual de la Generalitat i l'establiment dels principis bàsics relatius a la creació i prestació del servei públic audiovisual d'àmbit local, tot respectant el principi d'autonomia local. Per altra banda, es competència compartida la regulació i control de la prestació de serveis de comunicació audiovisual adreçats al públic de Catalunya.

Finalment, en un moment com l'actual, d'elaboració -també per ponència del conjunt dels grups- de la nova llei del sector de l'audiovisual, el Grup parlamentari Socialistes-Ciutadans pel canvi considera més oportú

l'ajornament de la sol·licitud de transferència de competències en aquesta matèria fins que es conegui el marc normatiu del sector i les necessitats que se'n derivin.

g) Art. 39 Protecció de les persones i de les famílies

Proposem afegir un punt 7bis

"Els poders públics de Catalunya han de promoure la igualtat de totes les persones amb independència de la seva orientació sexual i l'eradicació de l'homofòbia".

h) Art. 48.3 Foment i difusió de la llengua (nova redacció)

Proposem recollir la redacció de l'article 34.1 de la vigent Llei de Política Lingüística: "Les dades que figuren en l'etiquetatge i en l'embalatge i les instruccions d'ús dels productes que es distribueixen en l'àmbit territorial de Catalunya poden figurar en català, en castellà o en qualsevol altra llengua de la Unió Europea".

i) TÍTOL II. Capítol III. (canvi de denominació)

El Govern de Catalunya i l'Administració de la Generalitat

j) TÍTOL II. Secció primera (canvi de denominació)

El Govern de Catalunya

k) Art. 73 El Consell de Garanties Estatutàries

El Consell Consultiu que és el nom amb que aquesta institució és denominada pel vigent Estatut ha tingut fins ara una funció pràcticament centrada en l'examen de la constitucionalitat de les lleis, sobretot de les estatals, per fonamentar els recursos d'inconstitucionalitat plantejats pel Parlament. En la nova etapa que s'obri a partir de la reforma i adopció del nou Estatut, el Consell de Garanties Estatutàries, d'acord amb les funcions

que es desprenen de la manera en com se'l designa, haurà de tenir com a funció principal la del control d'estatutarietat.

En aquest sentit, i tenint en compte tant la delimitació de funcions entre les diverses institucions i poders; atès el valor no sols simbòlic que tenen els drets reconeguts pel nou Estatut als ciutadans, considerem oportú que el Consell de Garanties Estatutàries és pronuncií amb caràcter vinculant només en relació als projectes de llei i proposicions de llei del Parlament quan aquests desenvolupin o afectin drets reconeguts a l'Estatut.

I) Capítol VI. El Govern local

El text acollit majoritàriament en la proposta de reforma de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya, incorpora els municipis al sistema institucional propi de Catalunya, junt amb les vegueries. Aquest reconeixement, tanmateix, va acompanyat únicament d'una garantia d'un nucli competencial propi que no es defineix en cap moment en el text acollit majoritàriament per la ponència.

El Grup parlamentari Socialistes-Ciutadans pel canvi vol manifestar la necessitat de reflectir el fonamental paper que desenvolupen actualment els governs locals en el nostre sistema institucional atesa la responsabilitat que ha caracteritzat la seva actuació des de la constitució dels primers Ajuntaments democràtics ara fa 25 anys. Aquest és el moment de reflectir-ho per primera vegada en un text estatutari i, amb aquesta voluntat, el Grup parlamentari Socialistes-Ciutadans pel canvi proposa la modificació de l'article 80, sobre competències locals incorporant un nucli competencial per a municipis i vegueries així com l'addició d'un article que estableixi la figura del Consell de Governos Locals, com a òrgan de representació dels municipis i vegueries en les institucions de la Generalitat, en els següents termes:

"Article 80. Competències locals

1. L'Estatut garanteix a municipis i vegueries un nucli de competències pròpies que seran exercides per aquestes entitats amb plena autonomia. El

seu exercici tan sols estarà subjecte a un control de constitucionalitat i de legalitat.

Els governs locals de Catalunya tenen en tot cas competències pròpies en les matèries següents:

a) Ordenació i gestió del territori, urbanisme i disciplina urbanística en la mesura que no s'afectin interessos supralocals; aprofitament i gestió dels parcs i espais naturals; qualitat ambiental del territori i defensa, conservació i manteniment dels béns de domini públic local.

b) Planificació, programació i gestió d'habitatge públic; participació en plans d'habitatge de protecció oficial edificat en sòl de patrimoni municipal i desenvolupament reglamentari dels requeriments d'habitabilitat dels habitatges.

c) Ordenació i prestació de serveis bàsics a la comunitat, que inclou, en tot cas, ordenació i gestió dels serveis municipals i participació en plans i programes supramunicipals, en matèria d'energia, aigua, neteja i residus, cementiris i serveis funeraris i salut pública.

d) Regulació i gestió dels equipaments culturals; promoció i foment d'activitats culturals i custòdia i preservació dels béns de valor i interès històric, artístic, arquitectònic, arqueològic, científic o similars de la localitat.

e) Regulació de les condicions de seguretat en activitats organitzades en espais públics i en els locals de pública concurrència; la coordinació, mitjançant la Junta de seguretat, dels diversos cossos i forces presents en el municipi.

f) Protecció civil i prevenció d'incendis així com la adopció de mesures d'urgència en cas de catàstrofe o infortuni en el terme municipal.

g) Planificació, ordenació i gestió de l'educació infantil; participació en el procés de matriculació en els centres públics i concertats radicats en el terme municipal; manteniment dels centres públics i aprofitament d'ús dels centres fora de l'horari i calendari escolar

h) Circulació i serveis de mobilitat; ordenació i gestió dels aparcaments públics i establiment i gestió de transport de viatgers municipal i comarcal.

i) Regulació de l'establiment d'autoritzacions i promocions de tot tipus d'activitats econòmiques, especialment les de caràcter comercial, artesanal i turístic; foment de l'ocupació i cogestió de les oficines de col·locació.

j) Formulació i gestió de polítiques per a la protecció del medi ambient i el desenvolupament sostenible de la comunitat; ordenació, control i disciplina del soroll.

k) Regulació i gestió dels equipaments esportius o d'oci municipal i promoció i gestió d'activitats.

l) Regulació de l'establiment d'infraestructures de telecomunicacions; explotació de xarxes o prestació de serveis de telecomunicacions i foment de l'accés dels veïns a la Societat de la Informació.

m) Regulació i prestació dels serveis d'atenció a les persones, dels serveis socials públics d'assistència primària i dels especialitzats; organització de la prestació de serveis d'atenció a la dependència, així com activitats i serveis de protecció i reinserció; joventut, gent gran, foment de les polítiques d'igualtat de gènere i d'acollida dels immigrants.

n) Regulació, gestió i vigilància de les activitats i usos que es realitzen a les platges, els rius, els llacs i els monts.

2. En aquestes matèries, la distribució de les responsabilitats administratives entre les diverses administracions locals ha de tenir en compte la seva capacitat de gestió i es regeix per les lleis aprovades pel Parlament de Catalunya, pel principi de subsidiarietat, d'acord amb allò que estableix la Carta europea de l'autonomia local, pel principi de diferenciació, d'acord amb les característiques que presenta la realitat municipal i pel principi de suficiència financera.

3. Tanmateix, els governs locals poden promoure tota mena d'activitats i regular i prestar els serveis complementaris de la resta d'administracions públiques, que siguin d'interès per a la comunitat local."

"Article 80 bis. El Consell de Governos Locals

1. El Consell de Governos Locals és l'òrgan de representació de municipis i vegueries en les institucions de la Generalitat. El Consell ha de ser escoltat en la tramitació parlamentària de les iniciatives legislatives que afecten de manera específica les administracions locals i en la tramitació de plans i normes reglamentàries d'idèntic caràcter.

2. La llei regula la composició, l'organització i funcions del Consell de Governos Locals garantint la presència de tots els presidents dels consells de

vegueria i una representació plural d'alcaldes escollits en funció dels diferents territoris i de la diversitat demogràfica dels municipis.”

m) Organització institucional pròpia de l'Aran

La realitat nacional de l'Aran obliga a incorporar en el nou Estatut d'Autonomia de Catalunya una regulació més detallada que la que recull el text acordat majoritàriament per la ponència. El Grup parlamentari Socialistes-Ciutadans pel canvi manifesta la voluntat que el nou Estatut contempli el següent tractament de l'organització institucional pròpia de l'Aran:

“Article 89. Règim jurídic

1. L'Aran disposa d'un règim institucional propi establert per llei del Parlament. Mitjançant aquest règim es reconeix l'especificitat de l'organització administrativa interna de l'Aran i es garanteix la seva autonomia per a ordenar i gestionar els assumptes públics sobre els quals es projecta la diversitat cultural, lingüística, social i econòmica d'aquesta comunitat.
2. La institució de govern de l'Aran és elegida mitjançant sufragi universal, igual, lliure, directe i secret, en la forma establerta per la llei.
3. L'Aran, per mitjà de la seva institució representativa, ha de participar en l'elaboració de les iniciatives legislatives que afecten el seu règim especial.

Article 89 bis. Institucions de l'Aran

1. La llei que estableixi el règim institucional propi incorporarà el Consell General, el Síndic i la Comissió d'Auditors de Compdes.
2. El Consell General d'Aran és el representant ordinari del Govern de la Generalitat en el territori de l'Aran.

Article 89 ter. Les competències del Conselh Generau

1. El Conselh Generau té competència en les matèries que determini la llei del règim especial d'Aran i les lleis aprovades pel Parlament de Catalunya.
2. També correspon al Conselh Generau les facultats que la legislació li atribueix, i en els termes que aquesta estableix, en relació amb les activitats i els serveis de competència municipals del seu àmbit territorial, amb les d'assistència i cooperació amb els municipis i les altres entitats locals, i amb les actuacions especials de muntanya.
3. El Conselh Generau assumirà les competències i els serveis traspassats a l'empara de l'actual règim especial, aprovat per la Llei 16/1990, de 13 de juliol.

Disposició Transitòria Quarta bis

Un cop aprovat aquest Estatut, s'ha de revisar i modificar el règim especial d'Aran, per adaptar-lo, en el que calgui, a les previsions d'aquest Capítol."

n) Competències compartides

Les competències compartides afecten matèries tan importants com l'educació, la sanitat, l'ordenació econòmica, el medi ambient i el règim local, entre altres, i són una tècnica moderna, comuna a quasi tots els sistemes federals consistent en una doble legislació, una llei o norma bàsica de l'Estat i una legislació i normativa de desenvolupament de les Comunitats Autònomes, així com tota l'execució d'aquestes. Els països federals han introduït aquesta categoria en la segona meitat del segle XX per a substituir moltes competències que abans havien estat exclusives perquè el progrés de la igualtat i els drets socials ja no legitimava un tracte desigual als ciutadans en educació, sanitat, etc. pel sol fet de viure en un territori o en un altre de la mateixa federació. La competència compartida significa per tant una col·laboració normativa entre l'Estat i les Comunitats Autònomes, amb l'avantatge que permet l'establiment per l'Estat d'un "mínim comú denominador", en paraules del Tribunal Constitucional, al mateix temps que atribueix un paper decisiu a la Generalitat per a

desenvolupar per llei i reglament, aquelles línies generals o bàsiques de l'Estat, així com realitzar tota l'aplicació.

A la Constitució aquesta competència és més important, però en l'experiència del sistema autonòmic aquesta categoria ha donat lloc a molts conflictes entre la Generalitat i altres Comunitats Autònomes i l'Estat, per la dificultat d'establir una distinció entre "la legislació bàsica" estatal i el desenvolupament "legislatiu" de les Comunitats Autònomes i encara que el Tribunal Constitucional va introduir la necessitat que les normes bàsiques de l'Estat fossin aprovades per les Corts Generals (STC 69/1988), així com altres criteris materials sectorials, aquestes condicions s'ignoren de vegades i es reproduïxen periòdicament els excessos de la intervenció estatal. El Grup parlamentari Socialistes-Ciutadans pel canvi considera que el respecte estatal d'aquesta competència serà eficaç quan es realitzi una reforma constitucional del Senat que permeti la intervenció decisiva de les Comunitats Autònomes en l'elaboració de la legislació bàsica de l'Estat. Però mentre no es faci aquesta reforma, convé avançar en l'articulació d'aquesta competència, protegint al màxim la capacitat d'intervenció de la Generalitat però sense anul·lar la necessària legislació de l'Estat.

La previsió actual trenca aquest equilibri i en un afany de protegir l'àmbit de la competència de la Generalitat impossibilita a l'Estat per aprovar una legislació bàsica adequada a les matèries que correspon, alhora que vulnera tota la interpretació constitucional realitzada durant aquests anys, no solament en sentències concretes sinó com a doctrina general del Tribunal Constitucional. El present vot particular es dirigeix per tant contra la devaluació realitzada de les competències compartides, que acabaria perjudicant els ciutadans de Catalunya en les citades matèries d'educació, sanitat o medi ambient, i també per resultar frontalment contrari a la Constitució, tal com s'ha entès la competència en general, i en concret en els punts següents:

A. La reducció de la funció de l'Estat a la fixació de "principis, objectius i estàndards mínims" i la qualificació d'aquest tipus de normes com "marc" per a l'actuació de la Generalitat.

La Constitució en el seu art. 149.1 es refereix a aquesta competència amb tres diferents denominacions ("bases", "normes bàsiques" i "legislació bàsica") i juristes molt reconeguts han propugnat la distinció de la intensitat o l'extensió de la intervenció estatal seguint aquesta gradació de bases, normes bàsiques o legislació bàsica, per a entendre que la darrera exigeix sempre llei i una reducció a normes generals, la intermèdia permet reglaments executius i una extensió superior i la primera admet una intervenció fins i tot puntual. El Tribunal Constitucional, que formalment no ha seguit aquesta orientació, sí ha rebutjat expressament que es puguin equiparar els tres conceptes amb "principis" (de manera que la proposta resulta obertament contrària), i a més, en una jurisprudència molt prolixa, ha admès que el "comú denominador" de les normes estatals és molt distint segons la matèria a la qual es refereix. Efectivament, sembla lògic que matèries com el règim local es limitin a lleis molt de principis, que la legislació d'educació contingui alguns elements més concrets (per exemple en l'orientació dels plans d'estudi) i que en canvi l'ordenació econòmica o el medi ambient permetin unes normes de més detall.

La reducció que realitza la proposta a "principis, objectius i estàndards" és reduccionista, cau de ple en la interdicció del Tribunal Constitucional d'equiparar bases a principis i resulta materialment contrària a la pluralitat d'àmbits segons les matèries que es deriva de la doctrina constitucional. A més, és formalment inconstitucional, perquè aquesta delimitació de les bases podria ser introduïda per una reforma constitucional però no pot ser establerta per un Estatut d'autonomia, ja que implica la negació mateixa del concepte nuclear de "denominador comú" si altres Estatuts pretenguessin una extensió distinta de la intervenció normativa de l'Estat.

Un exemple pot donar idea de l'efecte negatiu que tindria reduir l'element bàsic a principis. L'última llei de sanitat (Llei 16/2003, de Cohesió i Qualitat del Sistema Nacional de Salut), que respon plenament a aquesta categoria (149.1.16, bases de la sanitat) té 80 articles dels quals només són "principis" els continguts en l'art. 2 i, obrint al màxim la idea de "principis, objectius i estàndards", podrien incloure's els sis articles del Títol Preliminar.

Gairebé tota la resta de la llei, més de 70 articles que regulen les prestacions sanitàries, el diferent tipus de personal, les diverses atencions, etc. seria contrari al futur Estatut de Catalunya i per tant inconstitucional. Aquesta reflexió adquireix tot el seu sentit si s'afegeix que aquesta llei de sanitat va ser aprovada per la unanimitat dels Grups parlamentaris.

A més de la reducció de tota la legislació bàsica a principis, el precepte afegeix que aquests operen únicament com "marc", de manera que sembla reduir-se encara més les línies generals aprovades per l'Estat en les lleis bàsiques ja que manquen de força activa que orienti la legislació autonòmica i realitzen sols una funció negativa, de límit a la norma autonòmica.

B. "L'atribució a la Generalitat de la integritat de la potestat reglamentària (...) llevat dels casos expressament establerts en la Constitució i en aquest Estatut" és un element més de la reducció de la funció estatal d'establir un comú denominador en matèries com educació, sanitat, medi ambient, etc, i resulta inconstitucional no només per ser contrari al concepte de "bàsic" explicat abans sinó de nou perquè l'Estatut no pot equiparar-se amb la Constitució al fixar les excepcions a la legislació de l'Estat.

En reservar a la Generalitat la integritat de la potestat reglamentària (a banda les excepcions), s'està prohibint a l'Estat l'aprovació de reglaments en les matèries citades. Això significaria que serien inconstitucionals moltes normes reglamentàries de l'Estat que la Generalitat (i totes les altres Comunitats Autònomes) han admès pacíficament fins ara, i que és positiu que siguin reglaments perquè regulen aspectes de detall que no convé introduir en les lleis. Per exemple, seguint en la competència de sanitat, les prestacions sanitàries que tenen dret a rebre els ciutadans, tot el funcionament (molt correcte, a més d'imprescindible) dels trasplantaments d'òrgans vitals, els reglaments sobre sanitat animal per plantar cara a l'epidèmia de les vaques boges, la reglamentació tècnico-sanitària dels aliments en els seus aspectes bàsics, així com en els casos de la seva modificació genètica. Cap jurista assenyat dirà que les normes contingudes en aquests reglaments han de ser distintes en les Comunitats Autònomes

(en ocasions ho prohibeix a més la normativa europea), i tampoc que totes hagin de contenir-se en una norma amb rang de llei. I malgrat tot, aquesta seria la conseqüència del precepte inclòs en la proposta.

L'al·lusió a les excepcions previstes per la Constitució i l'Estatut, a més d'ésser novament inconstitucional perquè excedeix la funció que correspon a l'Estatut (fixar de forma general la potestat normativa de l'Estat, encara que es formuli per passiva, com integritat de la potestat autonòmica), resulta molt perillosa perquè en teoria permetria preveure les excepcions actuals (encara que cap dels exemples citats s'ha contemplat) però tancaria el pas a qualsevol supòsit nou. Aquesta norma, per exemple, si hagués format part de l'Estatut fa deu anys, hagués impedit l'aprovació del reglament sobre modificacions genètiques, que és obligat a partir de la normativa europea, o hagués impedit tots els reglaments (que cap Comunitat Autònoma no va impugnar) per lluitar contra l'epidèmia de les vaques boges. En particular, l'expansió progressiva de les normes comunitàries desaconsella doblement tancar les portes als reglaments bàsics de l'Estat per al futur de manera tan taxativa.

Explicades les raons que justifiquen el rebuig d'aquesta part del precepte, cal cercar en la pròpia llei bàsica de l'Estat la correcció dels excessos als qual es pugui incórrer en l'exercici de la seva potestat reglamentària, i per això es fa una proposta alternativa, tant general com per a les competències que s'han revelat potencialment més perilloses per a l'autonomia de la Generalitat, incloent-hi l'àmbit diferent de la igualtat de condicions bàsiques de l'article 149.1.1 CE, tal com es proposarà a la corresponent esmena.

Per tot plegat, el Grup parlamentari Socialistes-Ciutadans pel canvi afirma la necessitat de modificar el text de l'article 106 de la proposta d'Estatut d'Autonomia redactat per la ponència en els següents termes:

"En les matèries que l'Estatut atribueix a la Generalitat una competència compartida amb l'Estat, correspon a la Generalitat la potestat legislativa, la potestat reglamentària i la funció executiva, llevat dels casos que derivin de

la Constitució. En l'exercici d'aquestes competències, la Generalitat aprovarà per llei el primer desenvolupament de les normes bàsiques de l'Estat.”

o) Article 109. Administració ordinària (supressió)

La configuració de l'administració de la Generalitat com a Administració ordinària es troba recollida a l'art. 69 de la proposta de reforma de l'Estatut. Tanmateix, a l'article 109 de la proposta s'estableix una disposició titulada "Administració ordinària" que pot ser entesa com una clàusula general d'atribució de competències executives materialment indeterminada que no encaixa fàcilment en la lògica ni en la coherència bàsica del nostre sistema autonòmic de distribució de competències. A més, per poder ser implementada, seria necessària la intervenció del mecanisme de transferència de l'art.150.2 CE cas per cas, fet que abundaria en les consideracions fetes en relació a la utilització expansiva d'aquesta norma com a via impròpia i incerta d'incrementar competències. Es proposa per tant la supressió de l'article 109 de la proposta de reforma de l'Estatut.

p) Administració de la Generalitat

El tractament conjunt de la Generalitat i els ens locals en els articles 112, 113 i 114 del text acollit majoritàriament per la ponència, ha generat extralimitacions constitucionals i disfuncions ja que l'abast de la competència de la Generalitat sobre ella mateixa no és el mateix que sobre els ens locals, tal i com ha assenyalat repetidament la jurisprudència del Tribunal Constitucional.

El Grup parlamentari Socialistes-Ciutadans pel canvi proposa el següent tractament de l'Administració de la Generalitat en l'àmbit competencial, que implicaria agrupar en un sol precepte els articles 112, 113 i 114 de la proposta de nou Estatut d'Autonomia:

"Article 112. Administració de la Generalitat de Catalunya

1. En matèria d'organització, règim jurídic i procediment administratiu de la seva administració, correspon a la Generalitat:

1.1 La competència exclusiva sobre:

- a) l'estructura de l'administració de la Generalitat, la regulació dels seus òrgans, el funcionament i l'articulació territorial;
- b) les diferents modalitats organitzatives i instrumentals per a l'actuació administrativa, incloses les formes de personificació públiques i privades;
- c) els mitjans necessaris per exercir les funcions administratives, inclòs el règim dels seus béns de domini públic i patrimonials;
- d) la potestat sancionadora en tots els àmbits materials de competència de la Generalitat.

1.2 En tot allò no previst en els paràgrafs anteriors, la Generalitat té competència compartida dins dels principis que estableixi la legislació bàsica estatal en relació al règim jurídic de les administracions públiques i procediment administratiu comú per tal de garantir el tractament comú dels administrats davant de totes les administracions públiques. En tot cas, aquesta competència inclou l'establiment dels procediments especials per a l'exercici de les diferents potestats administratives.

2. En matèria de funció pública correspon a la Generalitat:

2.1 la competència exclusiva sobre la seva organització administrativa, tots els aspectes de la relació jurídica, inclòs el règim retributiu, entre l'Administració i el personal funcionari així com la creació de cossos i la seva regulació en tots els sectors materials de competència de la Generalitat i la formació de tot el personal, llevat de la determinació dels seus drets i deures bàsics.

2.2 En relació als drets i deures bàsics dels funcionaris públics correspon a la Generalitat la competència compartida dins dels principis que estableixi la legislació bàsica estatal sobre el règim estatutari dels funcionaris públics.

2.3 En matèria de personal laboral, la Generalitat de Catalunya té competència exclusiva per adaptar la relació de treball a les necessitats derivades de l'organització administrativa i en matèria de formació d'aquest personal.

3. En relació als contractes de l'Administració, correspon a la Generalitat:

3.1 La competència exclusiva sobre organització i competències en matèria de contractació dels òrgans de la Generalitat així com sobre les regles d'execució, modificació i extinció dels contractes de l'administració.

3.2 En tot allò no previst a l'apartat anterior, correspon a la Generalitat la competència compartida dins dels principis que estableixi la legislació estatal sobre contractació de les administracions públiques.

4. En matèria d'expropiació forçosa la Generalitat té competència executiva en tot cas per:

a) Determinar els supòsits i les condicions en què l'Administració pot exercir la potestat expropiadora.

b) Establir les regles de valoració dels béns expropiats segons la naturalesa i la funció social que hagin de complir els béns, d'acord amb els criteris fixats per l'Estat.

c) Crear i regular un òrgan propi per a la determinació del preu just i fixar el procediment.

5. En matèria de responsabilitat administrativa la Generalitat té competència exclusiva per determinar el procediment i la competència compartida per establir les causes que poden originar responsabilitat, i els criteris d'imputació i d'indemnització aplicables en relació a les reclamacions adreçades a la Generalitat de Catalunya, dins del sistema de responsabilitat administrativa establert per la legislació estatal."

q) Art. 125 Educació

Els canvis introduïts en el text resultant de la primera lectura obeeixen a l'adequació del precepte al marc constitucional, que recull la necessària intervenció estatal bàsica en matèria de desenvolupament dels drets de l'art. 17 CE. En conseqüència l'assumpció de la matèria "educació" com a exclusiva resulta impossible. Per mantenir el màxim àmbit possible d'actuació de la Generalitat s'ha optat per:

- Distingir dues submatèries, com feia la proposta de l'Institut d'Estudis Autònoms: l'educació obligatòria o que comporta un títol estatal, sobre la què es projecten les competències de l'art. 149.1.30 CE; i la resta d'àmbits que sí poden assumir-se en exclusiva (nou paràgraf 1 de l'article).

- Assumir expressament el caràcter compartit de l'educació obligatòria o referida a un títol estatal (apartat 2 de l'article), a la vegada que es limita la intervenció estatal bàsica al desenvolupament del dret a l'educació.
- Mantenir una sèrie d'àmbits materials que, malgrat tractar-se d'un règim compartit, han de quedar en mans de la Generalitat. En la mesura del possible s'han mantingut els àmbits resultants del text de la primera lectura, però en alguns subsectors és necessari introduir remissions a la legislació bàsica estatal amb la voluntat de configurar-la sempre com un mínim que permeti una regulació addicional pròpia de la Generalitat que pugui desplegar una política pròpia de millora del servei educatiu, respectant però els mínims que exigeix el dret fonamental constitucional. Així, les remissions a la legislació bàsica no són només clàusules que permeten afirmar la constitucionalitat dels preceptes, sinó molt especialment clàusules que redueixen les possibilitats d'intervenció bàsica en aquests àmbits. La seva falta no impedirà que en virtut dels arts. 27 i 149.1.30 CE l'Estat acabi intervenint, i, en canvi, permet incidir positivament en els límits d'aquesta intervenció.
- Així en matèria de centres docents les intervencions estatals es configuren necessàriament com condicions mínimes, a les que poden afegir-se noves condicions per part de la Generalitat
- En matèria de foment i ajuts, es permet expressament una política pròpia sempre que es respectin exclusivament els criteris i ajuts mínims que imposi la normativa estatal
- Igualment, en matèria de finançament, la intervenció estatal es redueix a la fixació de mínims que es vinculin a la creació de centres privats.
- Finalment, en matèria de personal es conserven les mencions a la política pròpia de personal, però s'introdueix la referència a les competències estatals sobre funció pública, en els termes dels articles corresponents del propi Estatut d'Autonomia.

Per tot plegat, el Grup Socialistes-Ciutadans pel canvi proposa la modificació de l'article 125 de la proposta d'Estatut en el següent sentit:

"1. En matèria d'ensenyament no universitari, correspon a la Generalitat la competència exclusiva sobre els ensenyaments no obligatoris i que no

conduïxen a l'obtenció d'un títol estatal, així com sobre els centres docents que imparteixen aquests ensenyaments.

2. En relació amb els ensenyaments obligatoris o que conduïxen a l'obtenció d'un títol estatal correspon a la Generalitat la competència compartida, en el marc del que estableixin les normes de l'Estat reguladores del dret a l'educació. En tot cas, correspondrà a la Generalitat en aquests àmbits:

- a) L'ordenació del sector de l'ensenyament i de l'activitat docent i educativa en general.
- b) La programació general de l'ensenyament i la definició, regulació i execució de la programació en el seu territori, així com la regulació d'òrgans de participació i consulta dels sectors afectats.
- c) La creació i autorització de centres docents, la definició de condicions mínimes addicionals a les de la normativa bàsica estatal, l'organització i el funcionament dels centres públics i el règim del professorat, d'acord amb les previsions de l'article 114 (funció pública de la Generalitat).
- d) L'ordenació i regulació dels ensenyaments, l'establiment dels plans d'estudis corresponents, inclosa la seva ordenació curricular, amb respecte de les previsions mínimes de la normativa bàsica estatal.
- e) La inspecció educativa; l'avaluació, la innovació i la investigació educatives, i la garantia de la qualitat.
- f) L'establiment del règim de foment, i beques i ajuts a l'estudi per a garantir les condicions d'igualtat en el seu accés, amb respecte dels ajuts mínims que es derivin de la normativa estatal.
- g) La regulació del règim de sosteniment amb fons públics dels ensenyaments del sistema educatiu i dels centres que els imparteixen, respectant les previsions bàsiques en matèria de dret a l'educació i llibertat d'ensenyament.
- h) La regulació de l'estatut jurídic i la selecció del personal docent i de la resta de professionals de l'educació, en els termes previstos a l'article 114 (funció pública de la Generalitat)."

r) Art. 145 Cultura

Per motius de constitucionalitat, en el sentit que ja s'ha indicat en aquest vot particular en relació a l'educació, el Grup parlamentari Socialistes-Ciutadans pel canvi proposa la modificació del tractament de la competència de la Generalitat sobre cultura:

"Article 145. Cultura

1. En matèria de cultura correspon a la Generalitat:

1.1 La competència exclusiva sobre les activitats artístiques i culturals que es duen a terme a Catalunya, que inclou en tot cas la regulació i les actuacions relatives a la producció i distribució de llibres i publicacions periòdiques en qualsevol suport, la regulació de les sales d'exhibició cinematogràfica, la qualificació de les pel·lícules i altre material audiovisual en funció de l'edat i dels valors culturals i el control de les llicències de doblatge.

1.2 La competència sobre el foment i la difusió de la creació i producció teatral, musical, audiovisual, literària, de dansa, de circ i arts combinades realitzada a Catalunya. A través de la Comissió Bilateral prevista en aquest Estatut, la Generalitat concertarà amb l'Estat les activitats de foment que aquest realitzi en relació a les activitats culturals que es produeixin o desenvolupin en el territori de Catalunya i en relació amb la projecció internacional de la cultura catalana.

2. En matèria de patrimoni cultural correspon a la Generalitat:

2.1 La competència exclusiva sobre el patrimoni cultural de Catalunya i dels béns que l'integren, que inclou en tot cas, la regulació i les mesures destinades a garantir l'enriquiment, l'accés i la difusió d'aquest patrimoni.

2.2 La Generalitat col·laborarà amb l'Estat, amb altres Comunitats Autònomes i amb organitzacions culturals de caràcter internacional, en la defensa i protecció del patrimoni cultural radicat a Catalunya al qual s'apliqui un règim jurídic de protecció supraautonòmic.

3. En matèria d'arxius, biblioteques, museus i altres centres de dipòsit cultural correspon a la Generalitat:

3.1 La competència exclusiva sobre arxius, biblioteques, museus i altres centres de dipòsit cultural que no siguin de titularitat estatal.

3.2 La competència executiva sobre els arxius, biblioteques, museus i centres de dipòsit cultural de titularitat estatal ubicats a Catalunya, que inclou en tot cas la regulació del funcionament, l'organització i el règim de personal d'aquests centres.

3.3 Correspon a la Generalitat la competència exclusiva sobre els fons propis (Arxiu Reial de Barcelona) ubicats a l'Arxiu de la Corona d'Aragó. Per a la gestió eficaç dels fons, la Generalitat col·laborarà en el patronat de l'Arxiu de la Corona d'Aragó amb les altres Comunitats Autònomes que hi tenen fons dipositats i amb l'Estat a través dels mecanismes que s'estableixin de mutu acord.

3.4 Les inversions de l'Estat en béns i equipaments culturals situats a Catalunya requereixen acord previ de la Comissió Bilateral Estat-Generalitat. Així mateix, aquesta Comissió ha d'informar les adquisicions per qualsevol títol i determinarà el percentatge i els béns que corresponen a la Generalitat.”

s) Art. 155 Règim local

El text acollit majoritàriament per la ponència als articles 112, 113 i 114 incorpora un tractament de “les administracions públiques catalanes” i no tan sols l'Administració de la Generalitat. Aquest fet, tal i com ja s'ha afirmat, ha produït notables desajustaments, també en el contingut de l'article 155, dedicat a règim local.

El Grup parlamentari Socialistes-Ciutadans pel canvi proposa, per tant, incorporar en aquest precepte tot el tractament de la competència de la Generalitat en matèria de règim local i adequar el seu contingut a les previsions constitucionals. Amb aquest objectius, el text proposat és el següent:

"Article 155. Règim local

1. En matèria de règim jurídic, organització i procediment de les administracions locals, correspon a la Generalitat la competència compartida per al desenvolupament de la legislació bàsica estatal, que comprèn en tot cas:

a) Les relacions entre les institucions de la Generalitat i els ens locals així com les tècniques d'organització i de relació per a la cooperació i col·laboració entre els ens locals, i entre aquests i l'Administració de la Generalitat, incloses les diferents formes associatives, de mancomunació, convencionals i consorciats.

b) Les potestats pròpies dels municipis i de les altres entitats locals, així com de les funcions públiques d'existència necessària a totes les administracions locals de Catalunya.

c) El règim dels béns de domini públic, comunals i patrimonials i les modalitats de prestació dels serveis públics.

d) Els òrgans de govern dels municipis i dels altres ens locals, així com les seves competències, funcionament, règim d'adopció d'acords, relacions entre aquests òrgans (moció de censura i qüestió de confiança) i l'estatut dels seus membres.

e) L'estructura i funcionament dels òrgans administratius col·legiats de les entitats locals, sens perjudici de la potestat d'autoorganització d'aquestes.

f) El règim dels òrgans complementaris de l'organització dels ens locals, sens perjudici de la potestat d'autoorganització d'aquestes.

g) Les diferents modalitats organitzatives i instrumentals per a l'actuació administrativa, l'exercici d'activitats econòmiques i la prestació de serveis, incloses les formes de personificació públiques i privades, sens perjudici de la potestat d'autoorganització d'aquestes.

h) El procediment d'elaboració i aprovació de les normes locals.

i) Els procediments específics per a l'exercici de les diferents potestats i funcions dels ens locals, incloent-hi la realització d'obres, la intervenció i el foment en l'actuació dels particulars, l'exercici d'activitats econòmiques i la prestació de serveis.

2. Amb relació als funcionaris que despleguen les funcions considerades d'existència necessària a totes les entitats locals, correspon a la Generalitat

la competència compartida dins dels principis que estableixi la legislació bàsica estatal.

Aquesta competència, en tot cas, inclou la regulació i execució de:

- a) L'organització d'aquest personal en cossos i escales.
- b) La formació en tots els nivells.
- c) El règim de selecció, promoció i provisió de llocs, nomenaments i cessaments, situacions administratives, permisos, vacances i llicències.
- d) El règim de retribucions.
- e) La jornada laboral, l'ordenació de l'activitat professional i les funcions.
- f) El règim disciplinari, inclosa la separació del servei.
- g) L'aprovació de l'oferta d'ocupació pública.
- h) L'elaboració de les relacions de llocs de treball.

3. En matèria de contractació, expropiació forçosa i responsabilitat patrimonial de les entitats locals, corresponen a la Generalitat les competències que estableix l'article 112 amb relació a l'Administració de la Generalitat."

4. Correspon a la Generalitat la competència compartida en matèria de règim electoral dels municipis i de les altres entitats locals dins dels principis de la legislació bàsica estatal i d'acord amb el contingut del títol II, sobre les institucions de la Generalitat."

t) Art. 160 Joc i espectacles

De modificació de l'article 160, en el següent sentit:

"Article 160. Joc i espectacles

1. Correspon a la Generalitat la competència exclusiva en matèria de jocs, apostes i casinos quan l'establiment o el proveïdor del servei tinguin residència o domicili social a Catalunya o bé quan l'activitat es desenvolupi íntegrament a Catalunya. Aquesta competència inclou en tot cas:

- a) La creació i autorització de joc i apostes i la seva regulació, així com la de les empreses dedicades a la gestió, explotació i pràctica d'aquestes activitats o que tinguin com a objecte la comercialització i distribució dels

materials relacionats amb el joc en general, incloses les modalitats de joc per mitjans informàtics i telemàtics.

b) La regulació i control dels locals, instal·lacions i equipaments utilitzats per portar a terme aquestes activitats.

c) La determinació del règim fiscal sobre l'activitat de joc de les empreses que la realitzen.

2. La Generalitat participa en els rendiments dels jocs i apostes d'àmbit territorial estatal d'acord amb els criteris fixats per la Comissió Bilateral Estat-Generalitat.

3. L'autorització de noves modalitats de joc i apostes d'àmbit estatal o bé la modificació de les ja existents requereix de l'acord previ de la Generalitat.

4. Correspon a la Generalitat la competència exclusiva en matèria d'espectacles i activitats recreatives, que inclou, en tot cas, el règim d'intervenció administrativa com també la seguretat i el control, i l'ordenació dels espectacles amb animals.”

u) Art. 187 Circumscripció electoral per al Parlament Europeu

El Grup parlamentari Socialistes-Ciutadans pel canvi ha defensat sempre que Catalunya pugui esdevenir circumscripció electoral a les eleccions europees a través de la modificació de la Llei Orgànica de Règim Electoral General, però no pot deixar d'assenyalar que una modificació en aquest sentit pot desvirtuar el caràcter proporcional del sistema electoral en aquestes eleccions i incórrer en flagrant inconstitucionalitat.

v) Disposició transitòria electoral

L'Estatut de 1979 inaugura a Catalunya una nova etapa de relació en democràcia i llibertat dels ciutadans amb les seves institucions. Aquest nou espai es veu especialment reflectit en les primeres eleccions al Parlament de Catalunya, celebrades el 20 de març de 1980. Unes primeres eleccions que van ser regulades per la Disposició transitòria quarta de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya en absència de llei electoral. La pròpia disposició transitòria, per la seva naturalesa, ja preveia la creació d'una llei electoral pròpia. Aquesta, però, mai s'ha arribat a aprovar. L'evident

desproporcionalitat entre el vot exercit i la representació obtinguda en els diferents territoris expliquen perquè aquest exercici d'autogovern no s'ha produït fins avui. Aquest fet no es reproduïx a cap altre territori de l'Estat, essent Catalunya l'única Comunitat Autònoma sense llei electoral pròpia.

Després de més de 25 anys de vigència de l'Estatut, diverses són les raons que ens han portat a reformar el text estatutari. L'actual Disposició transitòria quarta té en compte criteris de població de l'any 1979 i genera de forma tan acusada distorsions importants entre el vot exercit a cada territori i la representació obtinguda que fins i tot a les dues últimes convocatòries electorals, la força política més votada ha obtingut menys representació a la cambra legislativa, que la segona. El nou Estatut no pot restar al marge de les noves corrents europees sobre regulació electoral, especialment pel que fa a la igualtat de vot i a la representació paritària dels gèneres.

L'Acord del Tinell i el Pla de Govern 2004-2007 tenen en compte aquests criteris, definint el nou sistema electoral en base a la igualtat de vot de tots els electors, la proporcionalitat entre els vots i els escons obtinguts per cadascuna de les forces polítiques, la representació equitativa en matèria de gènere i l'expressió de la diversitat territorial de Catalunya.

Aquests són, precisament, els criteris que inspiren la proposta del Grup parlamentari Socialistes-Ciutadans pel canvi, tot intentant crear les bases per la confecció d'una llei electoral catalana, que doni compliment a aquests principis, fent compatible la igualtat de vot del ciutadà independentment d'on exerceixi el seu dret i la representació equilibrada del conjunt del territori al Parlament de Catalunya.

Amb aquesta voluntat, el Grup parlamentari Socialistes-Ciutadans pel canvi presenta el següent text com a modificació del text de la corresponent Disposició transitòria:

"Disposició transitòria

Mentre una llei de Catalunya no regularà el procediment per a les eleccions al Parlament, aquest serà elegit d'acord amb les normes següents:

1. El Parlament de Catalunya estarà integrat per 135 membres. Els partits polítics i coalicions electorals presentaran llistes a cada demarcació amb un mínim de 85 candidats o candidates per Barcelona, 18 per Tarragona, 17 per Girona i 15 per Lleida.

Per tal de garantir una representació parlamentària sense discriminació de gènere, les candidatures o llistes que presenti cada partit o coalició electoral a cada demarcació, hauran de comptar amb un màxim del 60 per cent i un mínim del 40 per cent de candidats pertanyents a cada gènere, calculats pel conjunt de la llista i en cada tram de cinc candidats.

L'atribució del total d'escons que corresponen a cada partit es farà proporcionalment al nombre de vots obtinguts a tot Catalunya utilitzant el sistema d'Hondt.

La provisió dels diputats electes de cada partit a cada demarcació es farà preassignant 7 escons a Barcelona, 7 a Tarragona, 7 a Girona i 7 a Lleida, proporcionalment al resultat de la demarcació, seguint la regla de majors restes. Per la mateixa regla s'assignaran, un per un, els 107 escons restants, proporcionalment al resultat obtingut per cada partit o coalició a cada demarcació fins un màxim de 85 per Barcelona, 18 per Tarragona, 17 per Girona i 15 per Lleida. Cas que algun partit o coalició electoral no hagués obtingut representació en totes de les demarcacions, l'assignació es començarà a realitzar per aquest partit.

2. Els diputats seran elegits per sufragi universal, igual, directe i secret dels majors de divuit anys.

3. Les Juntes Provincials electorals tindran, dins els límits de llur respectiva jurisdicció, la totalitat de les competències que la normativa electoral vigent

atribueix a la Junta Central. Per als recursos que tinguessin per objecte la impugnació de la validesa de l'elecció i la proclamació de diputats electes serà competent la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, que també entendrà en els recursos o impugnacions que procedeixin contra els acords de les Junes electorals provincials. Contra les resolucions de l'esmentada Sala no hi cabrà cap recurs.

4. En tot allò que no sigui previst en la present Disposició, seran d'aplicació les normes vigents per a les eleccions legislatives al Congrés dels Diputats de les Corts Generals.”

Palau del Parlament, 8 de juliol de 2005

Miquel Iceta i Llorens
Portaveu del GP SOC-CpC

Lídia Santos i Arnau
Ponent